

**A Kúria
mint másodfokú bíróság
ítélete**

Az ügy száma: Kf.VII.45.128/2022/6.

A tanács tagjai: Dr. Farkas Katalin
a tanács elnöke
Dr. Cséffán József
előadó bíró
Dr. Magyarfalvi Katalin
bíró

A felperes: felperes neve
(felperes címe)

A felperes képviselője: Kosdi Ügyvédi Iroda
eljáró ügyvéd: dr. Kosdi Kornél
(felperesi képviselő címe)

Az I. rendű alperes: Pest Megyei Katasztrófavédelmi Igazgatóság
(alperes címe)

A II. rendű alperes: Belügyminisztérium Országos Katasztrófavédelmi
Főigazgatóság

Az alperesek képviselője: Dr. Kulcsár Gábor kamarai jogtanácsos

A per tárgya: sérelemdíj kifizetése

A fellebbezést benyújtó fél: II. r. alperes

A csatlakozó fellebbezést benyújtó fél: felperes

Az elsőfokú bíróság határozatának száma:
Budapest Környéki Törvényszék 20.K.700.106/2020/43.

Rendelkező rész

A Kúria a Budapest Környéki Törvényszék 20.K.700.106/2020/43. számú ítéletét helybenhagyja.

Kötelezi a felperest, hogy 15 napon belül fizessen meg a II. rendű alperesnek 25.000 (huszonötezer) forint másodfokú perköltséget.

A le nem rótt 200.000 (kétszázezer) forint fellebbezési eljárási illeték az állam terhén marad.

Az ítélet ellen további perorvoslatnak nincs helye.

I n d o k o l á s

Tényállás

[1] A felperes 1998. április 1-jétől állt az I. rendű alperessel hivatásos szolgálati jogviszonyban ... szolgálatteljesítési helyen. A felperes szolgálatteljesítése során a szolgálati viszonyával összefüggésben 2013. november 27-én balesetet szenvedett, a 8 óra 37 perckori riasztás miatt a szolgálatteljesítés helyén található csúszdán lecsúszott, hogy a gépjárműfecskendőn a helyét elfoglalja. A szivacs részét elfedő védő gumilap nem volt felhelyezve, ezért amikor a felperes a csúszda szivacstalpára érkezett, a jobb lába a szivacs részébe csúszott, melynek következtében a jobb bokája teljesen kifordult.

[2] A felperes a balesettel összefüggésben a jobb boka supinációs (hanyításos) stressz sérülését szenvedte el. A külső oldali bokaszalag és ízületi struktúrák sérültek, mellyel ok-okozati összefüggésben 15%-os baleseti eredetű össz-szervezeti egészségkárosodása keletkezett. A felperest egészségi állapota számos tevékenységben, aktivitásban korlátozta, mindennapi életvitele beszűkült, életminősége romlott, elhelyezkedési lehetősége a munkaerőpiacon csökkent. Az álló testhelyzetben, illetve járáshoz kötött munkák tekintetében korlátozott, illetve csak erejének jelentős megfeszítésével képes azok elvégzésére. A balesettel összefüggésben tartós pszichés egészségkárosodása nem következett be. Személyiség jellemzőiből adódóan állnak fenn pszichés tünetei, amelyek nem elsősorban a bekövetkezett balesettel állnak közvetlenül ok-okozati összefüggésben, hanem a balesetet követő élethelyzeti nehézségekkel, fizikai állapota romlásával.

[3] Az I. rendű alperes a felperes balesetét szolgálati kötelmekkel összefüggőnek minősítette.

[4] A felperes 2013. november 27-től 2015. március 26-áig volt keresőképtelen állományban, a 2015. március 6-án kelt I. fokú egészségi alkalmassági vizsgálaton alkalmas minősítést kapott, majd 2015. augusztus 8-át követően ismételtlen betegállományba került. ... tűzoltó parancsnoka 2015. november 10-én kezdeményezte a felperes egészségi felülvizsgálatának megindítását.

[5] Az ...1 2015. szeptember 7-én kelt vizsgálati ambuláns lapja kevert szorongásos és depressziós zavart diagnosztizált a felperesnél. A ...2 2016. január 4-én kelt pszichológiai véleménye megállapította, hogy a felperes jelen pszichés státusza alapján nem tekinthető munkaképesnek, pszicho- és farmakoterápiás kezelés ellenére sem változott állapota. A pszichológiai vizsgálatok eredményei alapján a vonulós tűzoltói szolgálat ellátására alkalmatlan.

[6] A ...3 elsőfokú felülvizsgáló orvosi bizottsága 2016. március 9-én kelt határozatával a hivatásos szolgálatra alkalmatlannak minősítette a felperest. Az alkalmatlanság megállapítását megalapozó balesetet szolgálati kötelemekkel összefüggőnek, a felperes szervezeti egészségkárosodását 31%-ban, baleseti eredetű egészségkárosodását 15%-ban állapította meg.

[7] A felperes szolgálati viszonya felmentéssel, 2016. november 26-án szűnt meg az alperesnél.

[8] A felperes a perbeli káreseményből eredően 2016. július 1-jén kártérítési igényt jelentett be az I. rendű alperesnél, aki a kárigény jogalapját nem vitatta, azonban a felperes kárát nem térítette meg. A felperes 2016. november 25-én kárigénye érvényesítése érdekében a Budapest Környéki Közigazgatási és Munkaügyi Bíróságnál keresetlevelet terjesztett elő, a bíróság a 34.M.816/2016/18. számú végzéssel a pert megszüntette, mert az I. rendű alperes a felperes kárigényéről a peres eljárást megelőzően alakszerű határozatot nem hozott.

[9] A felperes 2018. október 10-én kelt felszólító levelében ismét előterjesztette kárigényét az I. rendű alperessel szemben. A BM Országos Katasztrófavédelmi Főigazgatóság kártérítési határozatában a felperes részére különböző jogcímeken (ezen belül sérelemdíj jogcímén 320.000 forint) mindösszesen 1.406.120 forint kártérítést állapított meg a felperes részére, valamint ezen összeg után 2014. augusztus 1. napjától a kifizetés napjáig késedelmi kamatot. Ezt meghaladóan a felperes kárigényét elutasította.

A felperes keresete és az alperes védírata

[10] A felperes módosított keresetében elsődlegesen kérte a II. rendű alperes 3.500.000 forint sérelemdíj, másodlagosan 3.500.000 forint nem vagyoni kártérítés, harmadlagosan kérte az I. rendű alperes 3.500.000 forint sérelemdíj, negyedlegesen az I. rendű alperes 3.500.000 forint nem vagyoni kártérítés megfizetésére kötelezését kérte és valamennyi esetben kérte alperesek kötelezését 2013. november 27-től a kifizetés napjáig járó késedelmi kamat, valamint perköltség megfizetésére kötelezését.

[11] A felperes kereseti kérelmében előadta, hogy a sérülése a szolgálati viszonnal összefüggésben keletkezett, részéről közrehatás nem állapítható meg, az előírásoknak megfelelően végezte a munkáját. Keresetét a rendvédelmi feladatokat ellátó szervek hivatásos állományának szolgálati jogviszonyáról szóló 2015. évi XLII. törvény (a továbbiakban: Hszt.) 241. § (1) bekezdésére alapítva terjesztette elő. Hivatkozott arra, hogy a II. rendű alperes kártérítési határozatában megállapított sérelemdíj nem áll arányban az elszenvedett sérülésével és annak következményeivel. A káresemény gyökeresen megváltoztatta az életét, korábban aktív életet élt, sokat sportolt, minőségi időt töltött gyermekével, mely tevékenységeket a baleset követően már nem tud folytatni, ugyanis állandó, és maradandó fájdalomérzet jelentkezik jobb bokájának terhelésekor; megszakadtak baráti kapcsolatai, sérülése miatt a közös programokon már nem tud részt venni. Visszatérő rémálmai is vannak, csak gyógyszerrel tud aludni, a baleset óta szorong, feszült. Mivel az élete volt a munkája, lelkileg mélyen megviselte, hogy a hivatását a jövőben nem lesz képes végezni. Életét törte derékba a balesete, hiszen a sérüléséből kifolyólag nehezebben talál munkát, nemcsak egészségi, hanem önértékelési szempontból is károsodott.

[12] Az I. rendű alperes védiratában a kereset elutasítását kérte. Előadta, hogy vele szemben a felperes keresete megalapozatlan, ugyanis a 23/1997. (III.19.) BM rendelet 31. § (2) bekezdése értelmében a kárigény elbírálására annak összecszerúsége miatt hatáskörrel az állományilletékes parancsnok nem rendelkezik, az elbírálásra az országos parancsnoknak van jogosultsága. A sérelemdíj jogcímén megállapított kár összegét is vitatta.

[13] A II. rendű alperes védiratában elsődlegesen az eljárás megszüntetését kérte, figyelemmel arra, hogy a felperes a keresetindítási határidőt elmulasztotta, a kártérítési kérelmét elbíráló határozattal szemben kereseti kérelmet nem terjesztett elő; keresetét csak a 2019. augusztus 30-án kelt keresetlevelében terjesztette ki a II. rendű alperesre, amelyet csak 2019. március 04-ig tehetett volna meg. Hivatkozott arra is, hogy a Hszt. 253. § (1) bekezdés értelmében az újabb kárigényt az állományilletékes parancsnokhoz kellett volna benyújtani, ezért a per idő előtti. A kereset jogalapját, a balesettel összefüggésben fennálló kárfelelősségét érdemben nem vitatta, azonban vitatta, hogy a kártérítési határozatban megállapított 320.000 forintnál magasabb összeg sérelemdíj címén való megállapítása indokolt lenne, ezért a kereset elutasítását kérte.

Az elsőfokú bíróság ítélete

[14] Az elsőfokú bíróság ítéletével kötelezte a II. rendű alperest, hogy 15 napon belül fizessen meg 1.000.000 forint sérelemdíjat a felperesnek. Ezt meghaladóan a keresetet elutasította.

[15] Döntését a Hszt. 11. § (4) bekezdésében, 241. § (1) bekezdésében, 242. § (1) bekezdésében, 243. § (1) bekezdés a) pontjában, 253. § (1) bekezdésében, 254. § (1)-(2) bekezdésében, 255. § (1) bekezdésében, 256. § (1) bekezdésében, 343. § (1) bekezdésében, 344. § (5) bekezdésében, a Polgári Törvénykönyvről szóló 2013. évi V. törvény (a továbbiakban: Ptk.) 2:52. § (1)-(3) bekezdésében foglalt rendelkezésekre alapította.

[16] Az elsőfokú bíróság a II. rendű alperes eljárás megszüntetése iránti kérelmét alaptalannak találta, mert a felperes a 2019. március 1-jén kelt keresetlevelében kifejezetten a kártérítési határozatban megállapított sérelemdíj összegét vitatta, amelyből megállapítható, hogy kereseti kérelmét a rendelkezésre álló 30 napon belül terjesztette elő. Ezt követően a 2019. szeptember 2-án előterjesztett módosított keresetében megjelölte I. rendű alperes mellett alperesként a II. rendű alperest is, ezért az új alperessel szemben nem állapítható meg a keresetlevél elkésztése a közigazgatási perrendtartásról szóló 2017. évi I. törvény (a továbbiakban: Kp.) 25. §-a alapján. A felperes kárigényét az I. rendű alperesnél már 2016. július 1-jén előterjesztette, az ismételt kárigény előterjesztése 2018. október 10-én azt követően történt, hogy az I. rendű alperes a felperesi igényről megelőzőleg nem hozott határozatot. A II. rendű alperes pedig határozatában a felperes 2013. november 27-ei kárügyében hozott határozatot, ezért a kereseti kérelem idő előttisége nem állapítható meg.

Az alperesek azt nem vitatták, hogy a balesetet a felperes szolgálati viszonyával összefüggésben, a szolgálat teljesítése közben szenvedte el, ezért annak bekövetkezéséért az I. rendű alperes teljes felelőssége fennáll,

[18] Az elsőfokú bíróság a beszerzett orvosszakértői vélemény, valamint a szakértők meghallgatása alapján állapította meg, hogy a felperest a balesetből kifolyólag maradandó, 13 %-os baleseti egészségkárosodás érte. Életvitele a balesetet követően, azzal összefüggésben beszűkült, életminősége romlott, munkapiaci értéke csökkent, mivel az álló helyzetben, illetve a járáshoz kötött munkák tekintetében korlátozott, csak erejének jelentős megfeszítésével

képes azok elvégzésére. A felperesnél a balesettel összefüggésben tartós pszichés egészségkárosodás, önmagában a balesettel összefüggésben kialakult pszichés betegség, mentális zavar nem igazolható.

[19] Az elsőfokú bíróság a sérelemdíj összegének megállapítása tekintetében figyelemmel volt az Alkotmánybíróság 34/1992. (VI.1.) AB számú határozatára, valamint hivatkozott a követendő, egységes bírói gyakorlatra (BDT2004. 964.), amely szerint a nem vagyoni kárpótlásnak az a rendeltetése, hogy segítse a károsultat életviszonyainak, életvitelének a károsító esemény következtében megváltozott körülményekhez igazodó kialakításában, és biztosítsa a nem vagyoni hátrányból eredő nehézségek leküzdését, illetőleg más lehetőségek megteremtésével enyhítse azokat a tartós vagy súlyos hátrányokat, amelyek a károkozás folytán a károsultat érték.

Az elsőfokú bíróság a fentiek tekintettel a keresetet részben találta megalapozottnak, mert az orvosszakértői vélemény alapján megállapítható a felperes baleseti eredetű egészségkárosodásának mértéke 13%, pszichés tünetei

sérelemdíj összegét a határozat meghozatala időpontjában fennálló ár- és értékviszonyok figyelembevételével határozta meg, ezért a kamatfizetés iránti keresetet elutasította.

A fellebbezés, csatlakozó fellebbezés, fellebbezési ellenkérelem

[22] Az elsőfokú ítélettel szemben a II. rendű alperes terjesztett elő fellebbezést, amelyben kérte elsődlegesen annak megváltoztatását, a kereset elutasítását, a perköltség megfizetésére kötelezés hatályon kívül helyezését és a felperes perköltségben marasztalását.

[23] A II. rendű alperes előadta, hogy az elsőfokú bíróság döntése jogszabálysértő, az általa megállapított sérelemdíj eltúlzott a Kp. 2. § (4) bekezdésében foglaltakra figyelemmel. A felperes 2013. november 27-án elszenvedett balesete óta, nyolc év alatt a munkaerő piacon nem tudott tartósan elhelyezkedni, ami a 13 %-os baleseti egészségkárosodása figyelembevételével is nehezen elképzelhető. A sérülés jellege és mértéke a felperes munkaerő piacon elhelyezkedését nem lehetetlenítette el, baráti és társas kapcsolataira sem kellett volna negatívan hatnia, azonban ezeket az élethelyzeteket a felperes személyisége nehezíti el, amelyet alátámaszt az egyesített igazságügyi orvosszakértői és igazságügyi elmeorvosszakértői lelet, vélemény, a 20., 23., 24. és 25. oldalon összefoglalt pszichiátriai szakvélemény. A pszichiáter szakértő a balesettől számított nyolc év elteltével további terápiát javasol, amelyből egyértelműen megállapítható, hogy a negatív irányú életfelfogásán, helyzetértékelésén saját maga nem javít. A fent leírt tények kompenzálása nem róható a rendvédelmi szerv terhére, ezért a felperes részére sérelemdíj jogcímen kifizetett 320.000 forint az elszenvedett sérelmet ellentételezte.

[24] A felperes csatlakozó fellebbezésében kérte az elsőfokú bíróság ítélet megváltoztatását, a II. rendű alperes keresete szerinti marasztalását. Álláspontja szerint az elsőfokú bíróság a Kp. 2. § (1) és 2. (4) bekezdésében foglaltakat megsértette, különös tekintettel az ítélet [42]-[45] szakaszaiban foglaltakra, mert a rendelkezésre álló peradatokból téves következtetést vont le, az irányadó jogszabályokat nem megfelelően alkalmazta, azt tévesen értelmezte és emiatt túlzóan alacsony mértékben állapította meg az őt megillető sérelemdíj mértékét. Nem csak az ítélet [43] szakaszában foglaltak alapján kellett volna megállapítania azt az összeget, amely alkalmas a felperest ért sérelem kompenzálására, hanem figyelembe kellett volna vennie a rendelkezésre álló egyéb bizonyítékokat (a felperes személyes előadását, a tanúk vallomását) is. Az általa igényelt sérelemdíj nem tekinthető

eltúlzott mértékűnek, mert a peradatok szerint rá nézve súlyos hátrányok jelentkeztek a balesetből kifolyólag, az befolyásolta negatívan a mindennapi életét. Nemcsak elvesztette a munkáját, hanem a sérülésére és annak gyógyulására, valamint a visszamaradt tünetekre figyelemmel a felperes fizikailag nem volt képes olyan munkakörben elhelyezkedni, amely a lábát terhelte volna, márpedig ez a körülmény, illetve a felperes végzettsége jelentős mértékben behatárolja, hogy milyen munkalehetőségek állnak a felperes rendelkezésére, amely kapcsán nem elhanyagolható körülmény, hogy az milyen jövedelmet biztosít a felperes részére.

[25] A II. rendű alperes ellenkérelmében kérte – arra az esetre, ha a Kúria a fellebbezésének nem adna helyt – a csatlakozó fellebbezés elutasítását a fellebbezésében foglaltak megismétlésével.

[26] Az I. rendű alperes sem fellebbezést, sem csatlakozó fellebbezést nem terjesztett elő.

A Kúria döntése és a döntés jogi indokai

[27] Az alperes fellebbezése, a felperes csatlakozó fellebbezése – az alábbiak szerint – megalapozatlan.

[28] A Kúria az elsőfokú bíróság ítéletét a Kp. 108. § (1) bekezdésében foglaltak alapján kizárólag a fellebbezési, csatlakozó fellebbezési kérelem és a fellebbezési ellenkérelem keretei között vizsgálta felül.

[29] A II. rendű alperes fellebbezésében a Kp. 2. § (1) és (4) bekezdésében, a felperes csatlakozó fellebbezésében a Kp. 2. § (4) bekezdésében foglaltak elsőfokú bíróság általi megsértését állították, amely miatt II. rendű alperes álláspontja szerint a sérelemdíj összegének a megállapítása nem megalapozott, a megítélt összeg túlzottan magas, ugyanakkor a felperes szerint az túlzottan alacsony.

[30] A Kp. 2. § (1) bekezdése szerint a bíróság feladata, hogy eljárásával a közigazgatási tevékenységgel megvalósított jogsértéssel szemben – erre irányuló megalapozott kérelem esetén – hatékony jogvédelmet biztosítson. A (4) bekezdés szerint, ha e törvény eltérően nem rendelkezik, a bíróság a közigazgatási jogvitát a kereseti kérelem, a felek által előterjesztett kérelmek és jognyilatkozatok keretei között bírálja el. A bíróság a fél által előadott kérelmeket, nyilatkozatokat nem alakszerű megjelölésük, hanem tartalmuk szerint veszi figyelembe.

[31] A Kp. 2. § (1) bekezdésben foglalt rendelkezéshez fűzött indokolás szerint „[a] hatékony jogvédelem, ahogy azt a perrendtartás e §-ban is deklarálja, a bíróságra kétirányú jogvédelmi feladatot ró: egyrészt a szubjektív jogvédelmet, amelyhez a rendelkezési elv kapcsolódik, másrészt az objektív jogvédelmet, amely a rendelkezési elv áttöréseként törvényben - e törvényben és a felhatalmazása alapján más törvényekben - meghatározott kivételes esetekben a bíróság hivatalbóli eljárását teszi lehetővé.”

[32] A Kp. 2. (4) bekezdésben szabályozott kérelemhez kötöttség, illetve a tartalom szerinti elbírálás elve valamennyi közigazgatási jogvitának minősülő bírósági eljárási formában érvényesül, azaz a bíróság csak azt a közigazgatási cselekményt vizsgálhatja, amelyet a felperes támad, a kérelem szerinti tartalommal.

[33] A Kp. 99. § (1) bekezdése értelmében fellebbezést jogszabálysértésre, vagy az egységes joggyakorlattól való eltérésre hivatkozással lehet előterjeszteni; jogszabálysértésre hivatkozás esetén a hivatkozásnak konkrétan kell lennie; a jogszabálysértés ténye mellett a

megsértett jogszabályhelyet is meg kell jelölni. A fellebbezést megalapozó jogszabálysértést a felek konkrétan megjelölték [az alperes a Kp. 2. § (1) bekezdését, illetve mindkét fél a 2. § (4) bekezdését], azonban a jogszabálysértés ténye körében csupán arra hivatkoztak, hogy az elsőfokú bíróság által megállapított sérelemdíj összege – az általuk felhozott okokból – eltúlzottan alacsony, illetve magas mértékű, a megjelölt jogszabályhely ezzel összefüggő – a hatékony jogvédelem, a keresethez kötöttség, illetve a tartalom szerinti elbírálás megsértésére vonatkozó – tényeloadást nem tettek, nem fejtették ki, hogy a bíróság a peres eljárás során a törvényi kötelezettségét milyen okból sértette meg (milyen eljárási hibát követett el). Mindezekre tekintettel a Kúria – a fellebbezés és a fellebbezési ellenkérelem korlátjaira is figyelemmel – ebben a körben nem vizsgálódhatott. Önmagában az a körülmény, hogy a fél a bíróság döntésével nem ért egyet nem alapozza meg a Kp. 2. § (1) és (4) bekezdésében foglalt – a hatékony jogvédelem biztosításával, a kérelemhez kötöttséggel, a tartalom szerinti elbírálással kapcsolatos – rendelkezéseknek az elsőfokú bíróság részéről történt megsértését. A Kp. 2. § (1) és (4) bekezdése rendelkezései nincsenek összefüggésben a megállapított és vitatott sérelemdíj összegével.

[34] A Kúria több döntésében rámutatott arra, hogy a sérelemdíj összege mindig mérlegeléssel, az eset összes körülményének a vizsgálatával, a jogsértéssel közvetlenül okozott hátrány miben létenek figyelembevételével határozható meg. A sérelemdíj egyik funkciója az okozott hátrány kompenzációjaként a jogsértő és a személyiségi jogában sértett személy viszonyában kifejezett anyagi kárpótlás (BDT 2019.4015., Pf.IV.20.464/2018., Kúria Kf.VII.39.648/2020/7., Kf.VII.4088/2021/6., Szegedi Ítéltábla Pf.I.20.002/2017.).

[35] A fellebbezés és a csatlakozó fellebbezés – azok tartalma szerint – a bizonyítás eredményének a bíróság általi mérlegelését vitatja, azonban ebben a körben konkrét jogszabálysértést nem jelölte meg, ezért a fellebbezés és a csatlakozó fellebbezés ebben a körben nem felel meg a fellebbezés törvényi követelményeinek [Kp. 99. § (1) bekezdés], nem felülvizsgálható. Önmagában az, hogy a felperes vagy az alperes nem ért egyet a bíróság bizonyíték értékelésével, annak eredményével nem jelenti azt, hogy a Kúria a bizonyítékokat felülmérlegelhetné.

[36] Mindezekre figyelemmel a Kúria a Kp. 109. § (1) bekezdése alkalmazásával az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyta.

A döntés elvi tartalma

[37] *Önmagában az a körülmény, hogy a fél a bíróság döntésével nem ért egyet nem alapozza meg a Kp. 2. § (1) és (4) bekezdésében foglalt – a hatékony jogvédelem biztosításával, a kérelemhez kötöttséggel, a tartalom szerinti elbírálással kapcsolatos – rendelkezéseknek az elsőfokú bíróság részéről történt megsértését. A Kp. 2. § (1) és (4) bekezdés rendelkezései nincsenek összefüggésben a megállapított és vitatott sérelemdíj összegével.*

Záró rész

[38] A túlnyomórészt pervesztes felperes a Kp. 35. § útján alkalmazandó Pp. 83. § (1) bekezdés és 102. § (1) bekezdése, valamint az IM rendelet 4. § (1) bekezdés a) pontja, 4/A. § (1) bekezdése, 3. § (5) bekezdése alapján köteles a fellebbezéssel érintett pertárgyérték (2.500.000 forint) alapján, valamint a jogi képviselő ténylegesen elvégzett tevékenységével arányosan kiszámított, a túlnyomórészt pernyertes II. rendű alperest megillető ügyvédi munkadíj, mint másodfokú perköltség megfizetésére. Az I. rendű alperesnek a másodfokú eljárásban költsége nem merült fel, ezért a Kúria e körben mellőzte a határozathozatalt.

[39] A II. rendű alperest az illetékről szóló 1990. évi XCIII. törvény (a továbbiakban: Itv.) 5. § (1) bekezdés c) pontja alapján teljes személyes költségmentesség, a felperest a Pp. 525. §-a alapján munkavállalói költségkedvezmény illeti meg, ezért a le nem rótt fellebbezési eljárási illeték a Kp. 35. § (1) bekezdés alapján alkalmazandó 95. § (1) bekezdés c) pontjára és a Pp. 102. § (6) bekezdésére figyelemmel az állam terhén marad. Az Itv. 46. § (1) bekezdése értelmében az illeték alap után az illeték mértéke ítélet elleni fellebbezés esetében 8%, de legalább 15.000 forint. Az illeték alap a vitássá tett követelésrész (2.500.000 forint), a fellebbezési eljárás illetéke ennek 8%-a (200.000 forint).

[40] A Kúria ítélete ellen sem fellebbezésnek, sem felülvizsgálatnak nincs helye [Kp. 99. § (1) bekezdés, 116. § d) pont].

[41] A Kúria a fellebbezést a Kp. 99. § (3) bekezdése alapján alkalmazandó Kp. 71. §-a alapján tárgyaláson kívül bírálta el.

Budapest, 2022. november 22.

Dr. Farkas Katalin s. k. a tanács elnöke, Dr. Cséffán József s. k. előadó bíró, Dr. Magyarfalvi Katalin s. k. bíró